

Arrest

nr. 284 323 van 6 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en het orthodoxe geloof aan te hangen. U bent geboren in Kutaisi en woonde daar de grootste periode van uw leven. Vanaf 2017-2018 had u geen vaste woonplaats meer. U woonde soms bij uw zus in Kutaisi, in Tbilisi in een klooster of in een huurhuis, in Batumi of Kabuleti, waar u het laatste jaar voor vertrek doorbracht.

U had vroeger uw eigen transportzaak. U had twee auto's en een vrachtwagen die containers vervoerde. U had ook een winkel met religieuze items. Met de jaren werd het steeds moeilijker om met de opbrengsten van uw zaak financieel rond te komen. In 2017-2018 werd uw huis afgenomen door de bank, vervolgens ook de auto's. U linkt het optreden van de bank aan uw politieke activiteiten. Uiteindelijk ging

u failliet in 2019 en werden uw transportzaak als ook uw winkel gesloten. Sinds 2019 werkte u in de bouwsector.

Sinds 1992 bent u onafhankelijke activist in Georgië. U bent tegen het Russische rijk en u vindt de laatste drie regeringen van Georgië niet legitiem. Als activist behoorde u niet tot een organisatie of partij maar nam u onafhankelijk deel aan protesten en samenkomsten. U deelde tevens propaganda uit aan de bevolking.

U werd reeds met de dood bedreigd en verwond. In 2007 werd u op een samenkomst aangevallen door mensen die voor de regering werkten. In 2010-2011 werd u door een politieagent verwond met een mes. In 2016-2017 brak iemand uw neus om u bang te maken. Nadat uw huis werd afgenomen in 2017-2018, werd u bedreigd. De regering had de volledige controle over uw verplaatsing en uw telefoon werd afgeluisterd. Omwille van uw politieke mening, werd u door mensen die linken hebben met de KGB gediscredeerd, ze verspreidden roddels over u om u in de problemen te brengen en zetten u op die manier onder psychologische druk. Er werden vaak mensen naar u gestuurd om u bang te maken. Ze werden gestuurd wanneer u zich verplaatste naar uw werk of samenkomsten en protesten. Dit gebeurde in de laatste periode voor uw vertrek steeds frequenter.

U verliet Georgië in april of mei 2021 en reisde via Polen naar Duitsland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Nadat u daar was afgewezen, reisde u verder naar België waar u aankwam op 21 juli 2021 en een dag later verzocht om internationale bescherming bij de asielinstanties. Sinds uw aankomst in België bent u actief in de organisatie Iberiëlni, een organisatie die in de jaren negentig werd opgericht door Platon Khoutsishvili en Tamas Khoutsishvili, leden van de toenmalige nationale regering. De organisatie zet de ideeën van Zviad Gamsakhurdia verder, is tegen het Russische rijk en is in oppositie tegen de Georgische regering die sinds 30 jaar het land domineert. U bent verantwoordelijk voor het verzenden van protestbrieven naar vertegenwoordigers in de Europese Commissie. U vreest bij terugkeer naar Georgië gearresteerd te worden en in het slechtste geval in de gevangenis gedood te worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u vijf protestbrieven (kopie) neer van de organisatie Iberiëlni.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

Er dienen vooreerst bedenkingen gemaakt te worden bij de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo kunnen er allereerst vragen gesteld worden bij uw bewering dat u omwille van uw politieke overtuiging en activisme in Georgië werd lastig gevallen door de politie of mensen die een link hebben met de KGB. U verklaarde dat u meermaals fysiek aangevallen werd en bedreigd werd. Er werden ook roddels verspreid over u en uw telefoon werd afgeluisterd. (notities persoonlijk onderhoud (npo p. 10, 11, 13))

Eerst en vooral blijkt uit uw verklaringen dat uw activisme in Georgië niet veel inhield. Sinds 1992 was u onafhankelijke activist in Georgië wat betekende dat u naar protesten en samenkomsten ging en propaganda uitdeelde aan de bevolking. (npo p. 9) Dat deze activiteiten in die mate de aandacht van de overheidsdiensten zouden trekken, zodat ze ertoe zouden komen om uw telefoon af te luisteren en u te volgen wanneer u naar uw werk of samenkomsten ging, is twijfelachtig. Er kan niet ingezien worden waarom de deelname aan protesten en het uitdelen van propaganda, zonder dat u zelfs lid was van een politieke partij, ervoor zorgden dat u zo gevisieerd werd.

U haalde voorts aan dat het faillissement van uw bedrijf het gevolg was van uw activisme en dat het kunstmatig was gecreëerd. U bent tot die conclusie gekomen omdat de bank de communicatie naar uw zus haar adres verstuurde. (npo p. 10, 14, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken punt 3.5) Briefwisseling naar uw zus kan echter niet gezien worden als bewijs dat uw faillissement kunstmatig gecreëerd zou zijn omdat u bepaalde politieke ideeën aanhangt. Wanneer er tijdens het onderhoud werd doorgevraagd over het faillissement, legt u daarenboven uit dat uw huis in beslag werd genomen en uw bedrijf en winkel failliet gingen omdat u de lening niet meer kon betalen doordat u niet genoeg omzet draaide. (npo p. 14) Dit heeft niets te maken met uw politieke mening, maar louter met uw financiële precarie situatie.

Er bestaan bijgevolg ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u door de overheid geïsoleerd en lastig gevallen werd omwille van uw politieke ideeën of activisme in Georgië. Verder dient tevens vastgesteld te worden dat u hoe dan ook niet aannemelijk maakte dat u niet kan rekenen op bescherming van uw nationale autoriteiten. U verklaarde dat u nooit klacht indiende omdat dat geen zin heeft. Er zijn immers zeer veel klachten die door niemand bekeken worden. (npo p. 16)

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Georgië – Algemene situatie van 24 februari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20220224.pdf), blijkt dat iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, de mogelijkheid heeft om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming.

Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Uit de COI blijkt ook dat Georgië een meerpartijstelsel heeft waarin het politieke debat vrij kan gevoerd worden. Sinds de Georgian Dream-coalitie in 2012 op vreedzame en rechtmatige wijze de macht verwierf, begon in Georgië een hervorming van justitie met als doel een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Verschillende bronnen bevestigen de structurele verwezenlijkingen en vooruitgang op dit vlak. Niettemin de recente evenementen in Georgië op gerechtelijk en politiek vlak wijzen op een stagnatie in deze evolutie en er op sommige punten zelfs een achteruitgang waargenomen kan worden, is er actueel echter geen sprake van veralgemeende gerechtelijke vervolging van opposanten/critici van het huidige regime.

In hoeverre opposanten/critici van het huidige regime blootstaan aan gerechtelijke vervolging en in hoeverre, desgevallend, deze gerechtelijke vervolging beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient dan ook individueel beoordeeld te worden. U slaagt er echter niet in aan te tonen dat er in uw concreet geval sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch door uw verklaringen, noch aan de hand van bewijsvoerende stukken. U heeft immers geen hoog politiek profiel. Zoals reeds aangehaald was u sinds de jaren negentig een onafhankelijke activist zonder partij die deelnam aan protesten en mensen aansprak. U werd actief in de organisatie Iberiëlni toen u al in België was. Maar ook hier vervult u geen functie die gezien kan worden als een hoog politiek profiel. U bent immers slechts verantwoordelijk voor het versturen van brieven naar de Europese Commissie. (npo p. 4, 5)

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in. U maakt niet aannemelijk dat u alle redelijk en realistisch van u te verwachten mogelijkheden tot bescherming in Georgië hebt uitgeput en evenmin dat de Georgische autoriteiten werkelijk onwillig zouden geweest zijn om u de nodige hulp of bescherming te verlenen.

Bovenstaande conclusie wordt verder bevestigd door het gegeven dat u reeds eerder asiel aanvraag in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Duitsland, op 21 april 2022 (zie administratief dossier: Eurodac Hit), waar u evenwel de internationale bescherming werd geweigerd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u vijf protestbrieven neer van de organisatie Iberiëlni. De brieven werden opgesteld door Platon Khoutsishvili en u verstuurde ze naar vertegenwoordigers van de Europese Commissie. (npo p. 4, 5) Deze brieven tonen aan dat de organisatie Iberiëlni bestaat, maar tonen niet aan dat u vervolgd zou worden door de autoriteiten omwille van uw steun aan de oppositie of dat u niet op bescherming van de overheid zou kunnen rekenen in geval van bedreigingen van derden.

Uit hetgeen vooraangaat wordt u dan ook de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te

beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en tevens enig middel op: *"de schending van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"); manifeste appreciatie fout, miskennen van het proportionaliteitsbeginsel".*

Verzoeker stelt *prima facie* een nood aan internationale bescherming te hebben en geeft aan geen bescherming te kunnen krijgen bij zijn nationale overheden. Zo de Raad verzoeker zou volgen met betrekking tot zijn relaas, vraagt verzoeker dat er rekening gehouden wordt met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat verweerder het vermoeden in dit artikel niet draagkrachtig tegensprekt.

Verzoeker stelt dat de motieven van het CGVS niet gevolgd kunnen worden. Hij betoogt in dit kader vooreerst:

"Overwegende dat verzoeker wil aanstippen dat hij wel degelijk psychologische problemen heeft en dit naar aanleiding van de traumatische ervaringen in zijn land van herkomst."

Verder doet verzoeker gelden:

"Overwegende dat de verzoekende partij erop wenst te wijzen dat art.57/6/1 par 1 van de Vreemdelingenwet stelt dat de CGVS een beslissing neemt binnen de 15 werkdagen na ontvangst van het VIB dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Dat vastgesteld wordt dat deze termijn niet gerespecteerd werd, nu het VIB ingediend werd op 22 juli 2021 en de beslissing slechts genomen werd op 20/9/2022.

Dat indien toepassing gemaakt wordt van de versnelde procedure, de wettelijke termijnen gerespecteerd dienen te worden.

Dat de CGVS nergens melding maakt van enig motief waarom de wettelijke termijn niet gerespecteerd kon worden en waarom desondanks alsnog toepassing gemaakt werd van de versnelde procedure.

Dat verzoeker meent dat door alsnog toepassing te maken van de versnelde procedure terwijl de wettelijke termijnen overschreden werden, de CGVS impliciet toegeeft dat hij een langere termijn nodig heeft om tot een beslissing te komen.

Dat verzoeker meent dat zelfs indien bij de overschrijding van de termijnen wettelijk geen sanctie voorzien is, deze overschrijding een miskennen van de rechten van verdediging uitmaakt en derhalve eveneens een schending van art. 6 en 13 EVRM, hogere rechtsnormen, nu verzoeker op dat ogenblik en onterecht geconfronteerd wordt met een strengere bewijslast en kortere termijnen.

Dat aldus niet met gelijke wapens gestreden wordt.

Dat er dan ook aanleiding is in casu voor wat betreft de beroepstermijn de normale termijn van 30 dagen toe te passen.

Dat er nu de CGVS zelf de verkorte termijnen niet respecteert er geen aanleiding is deze wel aan verzoeker tegen te werpen, noch om aan verzoeker een verstrengde bewijslast op te leggen."

Verzoeker stelt voorts dat 'bedenkingen' niet voldoende zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van een relaas, een subjectief karakter hebben en niet getuigen van rigoureuus onderzoek.

Betreffende de motivering inzake zijn beperkte activisme, geeft verzoeker aan:

"Overwegende dat opnieuw een waardeoordeel uitgesproken wordt over verzoekende partij.

Dat het niet is omdat over iets getwijfeld wordt dat het ongeloofwaardig is.

Dat integendeel aan een asielzoeker het voordeel van de twijfel verleend moet worden.

Dat verder verzoekende partij er de aandacht van het CGVS op trekt dat de protesten en samenkomsten waarnaar hij ging en waaraan hij deelnam wél georganiseerd konden zijn door de Georgische oppositie en drukkingsgroepen. Dat deze wel degelijk in het oog gehouden worden door de Georgische autoriteiten en veiligheidsdiensten.

Dat vanzelfsprekend ook de regelmatige deelnemers in het oog gehouden worden, dat een organisatie immers maar zo sterk is als haar leden of de som ervan.

Dat de veiligheidsdiensten bovendien niet noodzakelijk op de hoogte dienen te zijn van het al dan niet lidmaatschap van de deelnemers. Dat deze deelnemers wél geïdentificeerd worden.

Dat het tenslotte niet is omdat het activisme van verzoeker zich niet afspeelde binnen één bepaalde partij, dat het niet doorgedreven zou kunnen zijn.

Dat dit een miskennis is van de inhoud van de activiteiten van verzoeker, die zich over vele jaren uitspreiden.

Dat verzoeker het onder meer als volgt verwoordt :

(...)

Dat verzoeker meent dat de CGVS uit het oog verliest dat het eveneens best mogelijk is dat verzoeker precies geïdentificeerd werd omdat hij een vrij electron was."

Tevens stelt verzoeker:

"Overwegende dat verzoeker erbij blijft dat wat betreft zijn bedrijf, er hem wel degelijk stokken in de wielen gestoken werden vanwege het establishment.

Dat hoe dan ook zelfs "ernstige twijfels" over de geloofwaardigheid van een asielrelaas niet toelaten te besluiten tot de ongeloofwaardigheid.

Dat integendeel verzoekers verklaringen op dit vlak eenduidig zijn en de twijfels enkel voortvloeien uit een subjectieve benadering ervan door de CGVS."

Vervolgens gaat verzoeker in op de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst. Dienaangaande doet hij gelden:

"Overwegende dat de CGVS zowel stelt dat er vooruitgang is sinds 2012 als stagnatie en achteruitgang in de rechtsbescherming.

Dat het natuurlijk of het ene of het andere is.

Dat bovendien verzoeker meent dat het besluit van de CGVS onhoudbaar is, namelijk "dat er geen veralgemeende gerechtelijke vervolging is.

Dat vooreerst het feit dat de vervolging niet veralgemeend is, niet uitsluit dat verzoeker vervolgd kan worden op individuele basis.

Dat verder de CGVS het enkel heeft over gerechtelijke vervolging.

Dat vervolging echter vele vormen kan aannemen.

Dat in casu de vervolging waarover verzoeker zich bekloeg verdoken was.

Dat zij er eveneens uit bestond tot het niet verlenen van hulp en bescherming aan verzoeker.

Dat verzoeker dit o.m. stelde :

(...)

Dat verzoeker afgeluisterd werd :

(...)

Dat verzoeker aangeeft dat hij anders behandeld werd omwille van zijn activisme, dat n auto beschadigd werd...enz. :

(...)

Dat verzoeker aangaf dat hij natuurlijk niet kan bewijzen dat zijn faillissement mee veroorzaakt werd door zijn activisme, doch dat men de banden tussen de bank en het establishment niet mag vergeten.

(...)

Dat het evident is dat de bank een dergelijke reden niet officieel zal vermelden. Dat deze reden daarom niet minder waar is.

Dat het niet op gaat aan verzoeker gebrek aan bewijs te verwijten, daar waar er geen bewijzen waren :

(...)

Dat het dan ook geen gerechtelijke vervolging was, zij het dat wel gebruik werd gemaakt van het gerechtelijke apparaat om hem uit te kleden, zijn huis te verkopen, zijn winkels failliet te verklaren...

Dat dan ook besloten dient te worden dat de argumenten van de verwerende partij om te besluiten dat de problemen van verzoeker niet geloofwaardig zouden zijn niet gevolgd kunnen worden."

Waar gemotiveerd wordt dat hij geen hoog politiek profiel vertoont, stelt verzoeker voorts:

"Overwegende dat verzoekende partij de analyse van de CGVS niet kan volgen.

*Dat vooreerst er niet getwijfeld wordt aan het politiek activisme van verzoeker.
 Dat zijn politiek profiel niet als "hoog" aangemerkt wordt.
 Dat dit bovendien enkel een appreciatie is van de CGVS, die nergens op gesteund is.
 Dat de brieven die verzoeker thans voor de organisatie Iberielni verstuurt naar de Europese Commissie ontegenzeggelijk ook Georgië bereiken. Dat hij aldus nominatum bekend is.
 Dat verzoeker meent dat dit wel degelijk een bijkomend profiel is/
 Dat het activisme van verzoeker in België bovendien in de lijn ligt van zijn niet betwist activisme in Georgië.
 Dat de vrees ingeval van terugkeer in globo bekeken dient te worden, te meer nu verzoekers activisme in België geenszins als louter opportunistisch kan afgedaan worden.
 Dat verzoeker bovendien wel degelijk contacten heeft met hoog-profiel-activisten, zoals bv.
 (...)
 Dat het profiel van verzoeker dan ook onterecht te laag ingeschat wordt op het vlak van zichtbaarheid.
 Dat verzoeker bovendien aangaf dat zij politiek activisme ver terug in de tijd gaat, én dat hij niet alles kon vertellen.
 (...)
 Dat het dan ook niet opgaat, louter omdat verzoeker de redenen – aanleiding voor zijn vertrek wel kon vertellen dat de PO zich verder en diepgaander onderzoek bespaarde en dan bovendien besluit dat het profiel van verzoeker onvoldoende hoog is.
 (...)
 Dat de vrees ingeval van terugkeer dan ook wel degelijk gegrond is.
 Dat bovendien nergens uit blijkt dat enkel diegenen met een hoog profiel slachtoffer zouden kunnen zijn van vervolging.
 Dat het evident niet is omdat de high profile zaken wél zichtbaarheid genieten, dat er geen probleem zou zijn voor diegene met een lager politiek profiel."*

Verzoeker vervolgt:

*"Overwegende dat verzoeker wil opmerken dat hij gelet op het insidieuze karakter van de vervolging, het voor hem zeer moeilijk was om bescherming te vragen aan de overheid, die precies de vervolgende actor was.
 Dat uiteindelijk de beslissing van de CGVS in hetzelfde bedje ziek is, nu niet aangenomen wordt dat het faillissement het gevolg is van de represailles van het overheidsapparaat tegen verzoeker omwille van zijn politiek onafhankelijk activisme.
 Dat het feit dat verzoeker niet aangesloten was bij een organisatie of een partij van hem bovendien een makkelijk doelwit maakte.
 Dat ook dit aspect uit het oog verloren wordt door de CGVS.
 Dat het financieel "nekken" van verzoeker maakte dat hij ook niet meer in de mogelijkheid zou zijn om politiek actief te zijn en gewicht te verwerven.
 Dat de CGVS niet nagegaan heeft of verzoeker wel degelijk bescherming zou hebben kunnen krijgen tegen deze vervolging. Dat indien de vervolging gebeurt door middel van een overheidsorgaan, zoals in casu, het nutteloos is daartegen bescherming te verzoeken bij diezelfde overheid."*

Waar er verwezen wordt naar zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland, betoogt verzoeker:
*"Overwegende dat verzoeker meent dat het onterecht is dat de Duitse autoriteiten hem bescherming geweigerd hebben.
 Dat verwerende partij uitlegde dat hij zelfs geen uitleg kreeg bij deze beslissing, enkel dat ze negatief was.
 Dat dit de verwerende partij niet vrijstelt van een eigen en actueel onderzoek.
 Dat in het AD, dat overgemaakt werd aan de raadsman van verzoeker, de beslissing van de Duitse autoriteiten niet terug te vinden is, laat staan het verhoor dat aldaar gehouden zou zijn.
 Dat de CGVS ten andere geen enkele tegenstrijdigheid aanhaalt met dit verhoor in Duitsland.
 Dat opgemerkt moet worden dat inhoudelijk geen enkel argument getrokken wordt uit de weigering van de Duitse asielinstanties. Dat de bestreden beslissing zelfs niet uitlegt waarom de Duitse autoriteiten tot dit besluit kwam.
 Dat dit argument dan ook niet afdoende is en niet weerhouden kan worden."*

Met betrekking tot de door hem neergelegde protestbrieven, voert verzoeker aan:

*"Overwegende dat de CGVS het politiek activisme van verzoeker in België niet betwist.
 Dat de CGVS niet in concreto nagaat wat de impact van de brieven verstuurd door verzoeker is.
 Dat de CGVS zelfs niet nagaat wat het profiel s van IBERIELNI, noch de zichtbaarheid ervan, noch het risico voor haar leden ingeval van terugkeer.
 Dat dit niet ernstig is."*

Verzoeker concludeert:

“Dat verzoeker vreest dat hij ingeval van terugkeer opnieuw in de problemen zal komen, minstens geen normaal leven zal kunnen leiden.

Dat hij geen beroep kan doen op de autoriteiten, nu deze precies de vervolgende actor zijn.

Dat verzoeker dan ook wel degelijk aanspraak maakt op internationale bescherming.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade wegens zijn profiel, zodanig dat minstens subsidiaire bescherming aangewezen is, wat niet onderzocht werd door het CGVS.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofdorde, de bestreden beslissing te hervormen en de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen,

In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te hervormen en de subsidiaire bescherming status aan verzoeker toe te kennen,

In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen met bevel bijkomende onderzoeksmaatregelen uit te voeren.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting een psychologisch verslag neer *“dat de moeilijkheden van verzoeker bevestigt”*.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

4.2. Het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure verder niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

4.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.4. Verzoeker verwijt verweerder dat, ondanks dat de termijn van 15 dagen zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden, toch een versnelde procedure werd gevoerd en werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming. Volgens verzoeker mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, geen versnelde procedure meer worden gevoerd en mag verweerder evenmin nog beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van een verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing neemt *“inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen”*.

Verzoeker leidt uit een samenlezen van de voormelde bepalingen ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien dagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er niet (meer) mag worden vastgesteld dat hij van een veilig land afkomstig is, dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk aangegeven: *“Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld”*. Hoe dan ook blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, bovendien uit de Memorie van Toelichting dat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1) er niet aan in de weg staat dat de commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen. In dit kader blijkt overigens eveneens dat *“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116)”*.

Dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn doordat er toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure en doordat er werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen.

Evenmin kan gelet op het voorgaande worden aangenomen dat verweerder expliciet had dienen te motiveren waarom de voormelde termijn niet kon worden gerespecteerd en waarom desondanks alsnog toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan evenmin worden aangenomen dat verzoekers rechten van verdediging en/of de artikelen 6 en 13 van het EVRM zouden zijn miskend louter doordat verweerder de voormelde termijn overschreed en toepassing maakte van de versnelde procedure.

In dit kader kan worden opgemerkt dat, zoals ook verzoeker terecht opmerkt in het voorliggende verzoekschrift, het overschrijden van de voormelde behandelingstermijn van vijftien werkdagen door verweerder, als (enige) gevolg heeft dat de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het geval van een negatieve beslissing niet wordt verkort omdat het CGVS een versnelde procedure heeft toegepast. De Raad wijst erop dat het de wetgever is die de verschillende beroepstermijnen heeft vastgelegd en dat verzoeker *in casu*, zoals hij ook zelf aangeeft, over een beroepstermijn van dertig dagen beschikte. Het wordt in deze verder niet betwist dat de Raad met toepassing van de huidige rechtspleging met volle rechtsmacht zijn bevoegdheid uitoefent wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad beschikt over volle rechtsmacht en de verzoekende partij is niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg beroofd. Op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking en het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet van rechtswege een schorsende werking.

Voorts kan worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, niet concreet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft.

Verzoeker toont in dit kader bovendien hoegenaamd niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoeker slaagt er geenszins in om deze motieven te ontcrachten. Geheel ten onrechte tracht hij immers te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van het gegeven *“dat hij wel degelijk psychologische problemen heeft en dit naar aanleiding van de traumatische ervaringen in zijn land van herkomst”* niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Uit het psychologische attest dat verzoeker door middel van een aanvullende nota neerlegt ter terechtzitting, kan zulks namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit attest niet werd opgesteld door een psychiater doch wel door een klinisch psychologe. Bovendien is dit attest gebaseerd op slechts drie verkennende gesprekken tussen de opsteller van dit attest en verzoeker. Daarenboven is dit attest daarbij kennelijk louter gebaseerd op verzoekers verklaringen en gedragingen gedurende deze drie gesprekken. Hoe dan ook kan uit dit attest geenszins worden afgeleid dat verzoeker zou kampen met psychische problemen die van zulke aard zijn dat zij hem zouden hebben verhinderd om zijn procedure internationale bescherming in te leiden of te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. In dit attest wordt immers slechts op bijzonder algemene wijze aangegeven dat verzoeker zou kampen met een aantal symptomen. Nergens wordt hierover in het attest verdere duiding gegeven. Uit dit attest kan dan ook hoegenaamd niets worden afgeleid over de precieze aard en ernst van de verschillende klachten en symptomen van verzoeker en/of de mogelijke invloed en impact van deze klachten en symptomen op verzoekers algemene en dagdagelijkse functioneren. Bovendien wordt er nergens in dit stuk enige uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die deze klachten zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoekers vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming. Nergens in dit stuk wordt aldus

aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de zelfverklaarde problemen van verzoeker een deelname in zijner hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te poneren dat hij ten gevolge van de traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst zou kampen met psychische problemen. Hij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn vermeende psychische problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoeker of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

In zoverre verzoeker middels een verwijzing naar het neergelegde psychologische attest tracht te laten uitschijnen dat zijn zelfverklaarde problemen en asielrelaas zouden stroken met de werkelijkheid, dient verder te worden opgemerkt dat zulks niet kan worden aangenomen. Dient immers te worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen en aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoekers psychische problemen nog worden opgemerkt dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt of aantoont dat deze medische problemen in zijner hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

4.7. De bestreden beslissing werd genomen op grond van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals omschreven in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), artikel 57/6/1, § 2 en artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:
“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

(...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

(...)

§ 2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

Verzoeker betwist de inhoud van de bestreden beslissing in dit kader niet waar, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, met recht gemotiveerd wordt:

"Bij KB van 14 januari 2022 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd."

4.8. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van zijn politieke activisme.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden opgemerkt dat het, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, wel degelijk een negatieve indicatie vormt voor de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming dat hij reeds een verzoek om internationale bescherming afgewezen zag in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Duitsland. Door eenvoudigweg aan te geven dat hij de mening toegedaan is dat de Duitse autoriteiten ten onrechte weigerden om hem internationale bescherming te verlenen, doet verzoeker aan deze conclusie geenszins afbreuk.

Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn beweerde politieke activisme en engagement in zijn land van herkomst. Nochtans beweerde verzoeker blijkens het niet-betwiste feitenrelaas zoals opgenomen in de bestreden beslissing en zoals door verzoeker hernomen in het verzoekschrift dat hij in Georgië reeds decennialang, en dit meer bepaald sedert 1992, actief zou zijn geweest als onafhankelijk activist. Daarbij zou hij hebben deelgenomen aan protesten en samenkomsten en propaganda hebben verspreid. Gelet op deze verklaringen, mochten van verzoeker wel degelijk de nodige bewijzen worden verwacht inzake zijn beweerde decennialange politieke activisme in zijn land van herkomst.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoekers politieke activiteiten in zijn land van herkomst van dermate beperkte aard waren dat niet kan worden ingezien waarom de Georgische autoriteiten hem ten gevolge van deze activiteiten negatief zouden hebben bejegend of zouden willen bejegenen. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Eerst en vooral blijkt uit uw verklaringen dat uw activisme in Georgië niet veel inhield. Sinds 1992 was u onafhankelijke activist in Georgië wat betekende dat u naar protesten en samenkomsten ging en propaganda uitdeelde aan de bevolking. (npo p. 9) Dat deze activiteiten in die mate de aandacht van de overheidsdiensten zouden trekken, zodat ze ertoe zouden komen om uw telefoon af te luisteren en u te volgen wanneer u naar uw werk of samenkomsten ging, is twijfelachtig. Er kan niet ingezien worden waarom de deelname aan protesten en het uitdelen van propaganda, zonder dat u zelfs lid was van een politieke partij, ervoor zorgden dat u zo gevisieerd werd."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich immers tot het uiten van een aantal blote, niet-gestaafde en ongefundeerde beweringen omtrent de Georgische autoriteiten en veiligheidsdiensten. Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat hij, ondervraagd over zijn rol als politiek activist in Georgië, vage en niet-concrete verklaringen aflegde, zichzelf uiteindelijk omschreef als louter activist die niet verbonden was aan enige partij of organisatie en die gewoon deelnam aan protesten en samenkomsten en propaganda verspreidde en duidelijk aangaf dat hij zichzelf pas echt als vertegenwoordiger van een partij beschouwde nadat hij van Duitsland naar België kwam (administratief dossier, notities van het

persoonlijk onderhoud, p.9). Dat de Georgische autoriteiten hem omwille van deze bijzonder beperkte rol zouden hebben geviseerd of zouden wensen te viseren, is niet aannemelijk.

Dit geldt nog des te meer gelet op de voorhanden zijnde landeninformatie, zoals aangehaald in de bestreden beslissing. Op grond van deze informatie, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht aangegeven:

“Uit de COI blijkt ook dat Georgië een meerpartijstelsel heeft waarin het politieke debat vrij kan gevoerd worden. Sinds de Georgian Dream-coalitie in 2012 op vreedzame en rechtmatige wijze de macht verwierf, begon in Georgië een hervorming van justitie met als doel een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Verschillende bronnen bevestigen de structurele verwezenlijkingen en vooruitgang op dit vlak. Niettemin de recente evenementen in Georgië op gerechtelijk en politiek vlak wijzen op een stagnatie in deze evolutie en er op sommige punten zelfs een achteruitgang waargenomen kan worden, is er actueel echter geen sprake van veralgemeende gerechtelijke vervolging van opposanten/critici van het huidige regime.”

Verzoeker erkent in het voorliggende verzoekschrift bovendien uitdrukkelijk dat er in Georgië geen sprake is van veralgemeende vervolging van opposanten of critici van het regime.

Verzoeker brengt ook inzake de vervolgingsfeiten waarvan hij ten gevolge van zijn voorgehouden politieke activiteiten aldaar slachtoffer beweert te zijn geworden in zijn land van herkomst daarenboven niet het minste begin van bewijs bij. Nochtans mocht dit gelet op de door hem aangevoerde feiten en gebeurtenissen wel degelijk van hem worden verwacht. Zo zou verzoeker in het verleden slachtoffer zijn geweest van verschillende aanvallen waarbij hij een aantal keren gewond zou zijn geraakt. Zo zou hij bij zijn deelname aan protesten zijn belaagd en gewond zijn geraakt, zou hij het slachtoffer zijn geweest van een aanval met een mes en zou zijn neus zijn gebroken. Daarnaast zou hij omwille van zijn politieke activisme failliet zijn gegaan en zou hij uit zijn huis gezet zijn. Dat verzoeker, hoewel zulks van hem mocht worden verwacht, van niets van dit alles ook maar enig begin van bewijs bijbrengt, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem aangevoerde problemen en gebeurtenissen.

Verzoeker legde over deze problemen en gebeurtenissen daarenboven kennelijk tegenstrijdige en uiteenlopende verklaringen af. In de vragenlijst verklaarde verzoeker namelijk dat hij met de dood werd bedreigd en vervolgde hij: *“ik werd al twee keer verwond maar gelukkig heb ik het overleefd”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.4.). Wanneer hem in duidelijke bewoordingen werd gevraagd om een overzicht te geven van de feiten die leidden tot zijn vlucht, maakte verzoeker daarbij meer in het bijzonder melding van het feit dat hij bij een protestactie werd tegengehouden en belaagd in 2006. Later zou hij nog slachtoffer zijn geworden van een aanval met een mes (*ibid.*, nr.3.5.). Verzoeker gaf verder expliciet aan dat hij benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten en problemen in zijn land van herkomst geen andere problemen kende met zijn autoriteiten, met zijn medeburgers of van andere aard (*ibid.*, nr.3.7.). Bij het CGVS situeerde verzoeker het incident waarbij hij werd aangevallen op een protestactie echter in 2007. Bovendien beweerde verzoeker bij het CGVS dat hij niet slechts twee keren maar wel drie keren gewond zou zijn geraakt in zijn land van herkomst. Naast het incident op de protestactie, zou hij namelijk met een mes zijn aangevallen in 2010-2011 en zou zijn neus gebroken zijn ongeveer in 2016-2017 (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.10-15). Dat verzoeker in de vragenlijst en bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegde over zowel het jaar waarin hij een eerste keer werd aangevallen en gewond geraakte als het aantal keren dat hij gewond geraakte en dat hij in de vragenlijst het feit dat zijn neus zou zijn gebroken onvermeld liet en ontkende, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar zich nog een aantal andere, kennelijke en frappante omissies voordoen in verzoekers verklaringen in de vragenlijst. Niet alleen liet verzoeker aldaar immers het incident onvermeld waarbij zijn neus zou zijn gebroken, doch tevens maakte hij er niet de minste melding van het gegeven, zoals aangehaald bij het CGVS, dat hij onder de voortdurende en volledige controle zou hebben gestaan van de autoriteiten, die zijn verplaatsingen controleerden en zijn telefoon afluisterden, dat hij daarnaast constant werd bedreigd, belaagd en geprovoceerd door mensen en dat er zelfs mensen naar hem thuis werden gestuurd om hem bang te maken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.11-13; vragenlijst, nr.3.5.). Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel

heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als het controleren van zijn verplaatsingen en het af luisteren van zijn telefoon door de autoriteiten, de constante bedreigingen, belaging en provocaties en het sturen van mensen naar zijn woning om hem bang te maken hierin niet zou hebben vermeld. Bovendien liet verzoeker deze gebeurtenissen in de vragenlijst niet enkel onvermeld, doch ontkende hij zoals hierboven reeds bleek expliciet dat hij benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten en gebeurtenissen nog andere problemen zou hebben gekend met zijn autoriteiten, met zijn medeburgers of van algemene aard (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.7.).

Verzoekers houding en gedragingen door de jaren heen, kunnen daarenboven hoegenaamd niet worden gerijmd met zijn vermeende politieke activisme en de beweerdelijk hieruit voortgesproten problemen in zijn land van herkomst. Zo verzoeker werkelijk reeds decennialang politiek actief was in zijn land van herkomst, daardoor in de negatieve aandacht stond van zijn autoriteiten en in dit kader meermaals slachtoffer was geworden van bijzonder ernstige feiten zoals een gewelddadige aanval in 2006 of 2007, een aanval met een mes in 2010 of 2011, een neusbreuk in 2016 of 2017, een faillissement en uithuiszetting door toedoen van de regering omstreeks 2018, het controleren van al zijn verplaatsingen, het af luisteren van zijn telefoon, het sturen van mensen naar zijn woning om hem bang te maken en het voortdurend belagen, bedreigen en provoceren door personen, is het namelijk in het geheel niet aannemelijk dat verzoeker zijn land van herkomst niet veel eerder zou hebben verlaten en aldaar nog jarenlang en tot *medio* 2021 zou zijn blijven wonen. Daarenboven bleef hij er eenvoudigweg deelnemen aan het publieke leven. Zo woonde hij er periodes bij zijn zus, huurde hij er in de andere periodes huizen en werkte hij er in de bouwsector.

De ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming worden bovendien nog op fundamentele wijze verder ondermijnd doordat verzoeker er niet enkel voor opteerde om nog jarenlang in zijn land van herkomst te blijven wonen doch gedurende deze periode bovendien verschillende keren naar het buitenland reisde, aldaar nergens een verzoek om internationale bescherming indiende en meermaals vrijwillig naar zijn land van herkomst terugkeerde. Zo reisde hij ongeveer *medio* 2018 naar Griekenland, een lidstaat van de EU, diende hij aldaar geen verzoek om internationale bescherming in en keerde hij terug naar Georgië. Daarnaast reisde hij naar Azerbeidzjan en Turkije. Ook vanuit deze landen keerde hij eenvoudigweg terug naar zijn land van herkomst (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.17; verklaring DVZ, nr.28). Dat verzoeker in weerwil van de beweerdelijk door hem ondergane ernstige feiten en verwondingen, ondanks dat hij voortdurend in de gaten werd gehouden en afgeluisterd door de overheid en hoewel hij constant werd belaagd, bedreigd en geprovoceerd, en dit zelfs in zijn eigen woning, meermaals vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, ontbeert iedere ernst en is manifest ongeloofwaardig.

Dit alles klemmt nog des te meer nu verzoeker bovendien niet kon aangeven waarom hij er uiteindelijk dan wel voor opteerde om zijn land te verlaten in 2021. Wanneer hij hierover werd ondervraagd, bleek er namelijk geen concrete of directe aanleiding te zijn voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst en beperkte verzoeker zich ertoe op ongefundeerde wijze aan te geven dat hij het gevoel had dat het gevaarlijk werd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.15-16). Dat verzoeker in weerwil van de aangevoerde feiten jarenlang in zijn land van herkomst bleef en meermaals vrijwillig naar dit land terugkeerde om dit land vervolgens alsnog te verlaten louter op basis van een ongefundeerd gevoel, ontbeert opnieuw iedere ernst en doet kennelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het vermeende asielrelaas en de beweerde politieke activiteiten en problemen van verzoeker in diens land van herkomst.

Aangezien verzoekers voorgehouden politieke activiteiten in België, zoals verzoeker ook uitdrukkelijk aanvoert in het verzoekschrift, hun oorsprong zouden vinden in en zouden voortvloeien uit zijn beweerde, hoger ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, politieke activiteiten en problemen in zijn land van herkomst, kan ook aan deze voorgehouden politieke activiteiten in België geen geloof worden gehecht.

Verzoeker legt ook ter staving van zijn voorgehouden politieke activiteiten in België bovendien geen overtuigende bewijsstukken neer. Hoewel hij beweerde dat hij in België verantwoordelijk zou zijn voor de redactie en het doorsturen van protestbrieven van de Iberiëlni (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.9), legt hij ter staving hiervan, ondanks dat zulks van hem mag worden verwacht, geen bewijzen neer. Het enige dat verzoeker neerlegt, zijn de in het administratief dossier opgenomen,

afgedrukte, niet-ondertekende en dus niet-originele brieven. Dient echter te worden vastgesteld dat verzoekers naam en/of contactgegevens nergens op deze brieven worden vermeld. Met betrekking tot deze brieven, verklaarde verzoeker voorts expliciet dat hij deze zelf niet heeft geschreven doch ze enkel zou hebben doorgegeven (*ibid.*, p.5). Dat verzoeker deze brieven daadwerkelijk zou hebben doorgegeven, blijkt daarenboven nergens uit de stukken van het dossier. Nergens kan uit deze brieven immers worden afgeleid dat en/of door wie zij aan verzoeker zouden zijn overgemaakt. Evenmin blijkt hieruit dat en/of aan wie verzoeker deze brieven zou hebben doorgestuurd. Bovendien kan in dit kader niet worden ingezien wat het nut zou zijn geweest van het inschakelen van verzoeker, aangezien de opsteller van de brieven in kwestie deze ook eenvoudigweg zelf naar de bestemming(en) kon sturen. Voor het overige brengt verzoeker ter staving van zijn beweerde politieke engagement en activiteiten in België niet het minste begin van bewijs bij. Hij toont niet aan lid te zijn van en/of in contact te staan met al dan niet hooggeplaatste leden van de organisatie Iberielni. Evenmin toont hij aan voor deze organisatie concrete activiteiten te hebben gevoerd. Meer bepaald staft hij niet dat hij, zoals hij voorhield en voorhoudt, daadwerkelijk stukken zou hebben geredigeerd en/of zou hebben overgemaakt aan de Europese Commissie voor de Iberielni; laat staan dat hij zou aantonen of aannemelijk maken dat hij daardoor *nominatim* bekend zou staan en/of in de negatieve aandacht zou staan of dreigen te komen van de Georgische autoriteiten.

Gelet op het voorgaande, kan in het geheel niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst politieke activiteiten zal ontplooien, dat hij zich aldaar als politiek opposant zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

4.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoeker met recht besloten tot de weigering van de internationale bescherming en tot de kennelijke ongegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

4.10. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker verder niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve beroept verzoeker zich te dezen niet op dienstige wijze op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen niet dienstig aangevoerd.

4.12. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT